

som knytter sig til de meget overdrevne Forestillinger, som paa den ene og paa den anden Side have gjort sig gjældende angaaende Værdien af det, som Staten eier. Det er jo bekendt nok, at i Sessionen 1859—60 blev der forelagt den daværende Rigsdag en Lov, hvis videre Consequens skulde være en fra Rigsraadet udgaaende Lov, og at man derved tilføjede at skaffe Staten en meget betydelig Indtægt, som, hvis jeg ikke feiler, blev anslaaet til mellem 7—8 Millioner Daler, der da skulde anvendes til nye Fæstningsværker omkring Kjøbenhavn, og fra hiin Tid, frygter jeg for, er der bleven tilbage i Manges Erindring et saadant Tal som disse 7—8 Millioner; jeg frygter for, at det spøger i Manges Hjerne som et Udtryk for den virkelige Værdi, der kunde være Tale om. Der er kort før Mødet idag omdeelt til os et Actstykke i Sagen, som ogsaa synes at være vel egnet til at fremkalde aldeles forferdelige Forestillinger om den Værdi, som endogsaa kun en Deel af de Eiendele, som Staten paastaar at besidde udenfor Fæstningsværkerne — den saakaldte Servitut — kan antages at have. Naar der kommer til os en Fortegnelse over samtlige indenfor Demarcationslinien beliggende Grunde, som ikke tilhøre Staten, og en Beregning over, hvad Erstatningsbeløbet til Statskassen vil kunne løbe op til efter de forskjellige Sætter, og man saa til Skyende og Sibst i en af Rubrikerne finder den colossale Sum af 3,465,610 Rd., — er ogsaa dette et af de Blændværker, som kun egne sig til at fremkalde aldeles urigtige Forestillinger om den Værdi, som Staten der besidder; jeg troer, at de, der have sendt os dette Actstykke, ikke der ved have fremmet det Formaal, som de dog maae antages at have havt for Øie, men at de tværtimod have opnaaet det Modsatte. Som sagt, alle disse Forestillinger ere vilde og eventyrlige. Et Udgangspunkt for Betingelserne maa ganske vist kunne findes i de Beregninger, som ere anstillede af den under 8de September 1858 nedsatte Commission, som har beskæftiget sig med alle de Spørgsmaal, der vedrøre Hovedstadens Udvidelse. Naar disse Beregninger, der nu kun foreligge i en urevideret Form, undergaae den fornødne Revision, saa vil der deri kunne findes det fornødne Grundlag, fra

hvilket man kan gaae ud ved Undersøgelsen af, hvilke Betingelser Staten maa stille, og hvilke Betingelser Communen kan gaae ind paa. De Indtægter, som der er regnet paa for Staten, naar den selv skal optræde som Sælger, ville for det Første være afhængige af en ikke ganske ringe Udgift, saaledes som det nærmere er udvirket i Udvalgets Betænkning; dernæst ville de komme til at flyde paa en høist uregelmæssig Maade og igjennem en særdeles lang Række af Aar. Der maatte kunne findes tilstrækkelige Data til at udregne, hvor lang Tid der efter Sandsynlighed vil hengaae, inden Staten kan faae afhændet det hele den tilhørende Terrain, og ved Hjælp af et saadant Tal, naar det sættes i Forbindelse med den Totalværdi, som Staten maa antages at besidde, vil man være istand til at udfinde, hvor stor en Sum skulde være for, betalt i dette Øieblik, at svare til den Indtægt, som Staten med Rimelighed kan gjøre Regning paa igjennem hiin længere Aarrække. Forøvrigt er det ganske klart, at der i saa Henseende kan frembyde sig høist forskjellige Betalingsvilkaar. Der kan tænkes en Overenskomst, hvorved Communen strax betaler en Sum contant til Staten; der kan tænkes en anden, hvorved der fastsættes et vist Afdrag aarlig eller i korte Frister; der er endelig en Række af Combinationer med Forrentning eller Ikte-Forrentning af Kjøbesummerne, som alle ville kunne faae Indflydelse paa den Totalsum, hvorom der kan blive Tale. Jeg nævner kun dette for at gjøre det klart for Thinget, at Udvalget ikke har undladt at drøfte dette Spørgsmaal i dets Almindelighed; men Betænkningen har ikke kunnet nævne noget Beløb, fordi der paa Sagens nuværende Standpunkt af os ikke lod sig sige Noget med Sikkerhed derom. Den Anskuelse, hvorfra vi ere gaaede ud, er, at Ingen af Parterne, hverken Staten eller Communen, skulde ved denne Leilighed lide noget Tab, at Staten skulde have fuld Valuta for de Eiendomme, den besidder, og at omvendt Communen skulde komme til i Tidens Løb at faae fuld Erstatning for de foreløbige Udlæg, som den maatte gjøre ligeoverfor Staten, og at det saaledes kunde blive en Overenskomst til begge Parter's Fordeel. Vi nære ogsaa den Over-